

Selene – nočné stretnutie pri splne Mesiaca a ...s osudnými hubami

Počasia aj na tohtoročnom stretnutí v osade Hlboké nám bolo naklonené. Za dvanásť rokov, čo organizujeme „ponocovanie“ v regióne Partizánske, sa nám ešte ani raz nestalo, že by sme Mesiac v splne na oblohe nevideli.

A ak si dobre spomínam, aj nočné pochody organizované ešte so sídlom v Krušovciach, nemali chybu. Pred dvadsiatimi rokmi bola však mládež omnoho zdatnejšia, lebo vydržala celodenné kúpanie na Duchonke alebo na Nemečkách, večernú diskotéku a po polnoci aj šľapanie 10 kilometrov krížom cez hory v tme domov...

Dnes je to už len o stretnutí. Iba veľkokolížske deti, ktoré však tento rok neprišli, môžeme označiť za statočné, lebo šľapali o polnoci krížom cez hory domov. Nebolo to síce desať kilometrov, ale na dnešné pomery - klobúk dolu. A Zuzke Dolnej, ich vedúcej, držím palce, aby jej chuť pracovať s deťmi ostala čo najdlhšie...

Poľovnícka chalupa pár kilometrov nad Kolačnom v osade Hlboké nás opäť prekvapila. Akoby bola z roka na rok zanedbanejšia. Chýba tu ženská ruka. Najmä v kuchyni. Nehovoriac o plesňovom zápachu v spálni, kde sme si radšej porozbalovali svoje spacáky, akoby sme si mali ľahnúť do „voňavých“ perín. Návlečky sme celý večer vetrali, aby dostali normálny puch.

Väčšina sa po príchode okolo 18. hodiny ihneď rozbehla na huby. Kým bolo svetlo. Hubárska sezóna bola v plnom prúde. Takže boli mnohí, čo sa pochválili parádnyimi dubákmi. Aj Janka priniesla zopár takých krásavcov, ktoré sa nám nepozdávali, tak som si z nich „d'obla“, či nie sú horké. Podobali sa totiž na hrib horký alebo satan. Na odporúčanie Jarina ich však vyhodila... A dobre urobila...

Nezvyčajnými účastníkmi tohtoročného Selene bola Zuzka Mosná s jej dvomi synmi, ktorí ani nevedeli po slovensky. Zuzka žije v Nemecku a cez leto navštevuje rodnú Myjavu. Kedysi bola našou riadnou členkou klubu a chodila s nami na turistiku i na súťaže turistickej zdatnosti pravidelne. Teraz prišla možno po štrnástich rokoch, aj s deťmi. Jej chlapci sa prejavili ako výborní futbalisti, keď sme tradične do západu Slnka a do východu Mesiaca rozbehli loptové hry. Keďže veľká lúka bola pokosená, hral sa futbal. (Minulý rok to bol skôr volejbal pri chalupe, lebo na lúke bola tráva po pás.)

Po výhode Mesiaca na oblohu okolo 22. hodiny sme odštartovali nočnú súťaž odvahy, tentoraz opäť na pokosenej lúke. A potom sa už len opekalo, spievalo a gitarovalo...

A ja som sa zavrela s Peťom do auta, lebo mi bolo veľmi zle už od zotmenia. Okolo polnoci som už vedela, že je veľmi zle, vracala som už len čiernu vodu, a moje deti rozhodli, že idem do nemocnice. Peťo odšoféroval po lesných cestách po Kolačno a do Partizánskeho potom Juraj, ktorý jediný nepil, lebo bral lieky. Na pohotovosti lekár – primár Pilar usúdil, že som si radšej mala „streliť“ pištoľou do hlavy, ako košťovať huby... A tak som do rána ostala ležať v nemocnici, kde mi do žil vtekali dve infúzie. Špinavá, zadymená, prepotená, v rifliach a v košeli som ležala medzi hygienicky čistými a chlóróm „voňajúcimi“ pacientkami. (Nebola som tam sama priotrávená hubami.) Do rána sa mi ulavilo. O siedmej som volala Peťovi, aby

prišiel pre mňa. Primár mi vystavil prepúšťaciu správu... A tak som už o ôsmej ráno bola pri chalupe na Hlbokom akoby sa nič nestalo. Väčšina účastníkov ani nevedela, že mi niečo bolo. Iba moja rodina.

Nuž poučenie na staré kolená – huby nekoštovať, aj keby to bol kúsok ako malý hrášok. Aj taký, môžem potvrdiť, vám žalúdok a črevá prevráti naruby a oberie vás o energiu, ktorú budete hľadať celý týždeň...

Ala